

hvor hendes Æmne var en saa dyb Tragedie af en kunstnerisk begavet Kvindes Liv, at hun ikke vilde udføre dette Arbejde, før hun havde naaet en saadan kunstnerisk Modenhed, at hun kunde skrive det netop saaledes, som hun vilde.

Under Opholdet i Stockholm udkom det over Motivet i Novellen *Koketten* (se Från Skåne) byggede Drama *Final*, hvor Samarbejdet mellem Ernst Ahlgren og Axel Lundegård havde været saa stort, at begges Navn stod paa Titelbladet. Henimod et saadant fælles Arbejde havde deres indbyrdes Kritik af hinandens Arbejder og deres jævnsides løbende Udvikling bestandig sigtet. Dersom Ernst Ahlgren havde levet, vilde sandsynligvis flere Arbejder have kommet til at bære disse to Forfatternavne.

Fra selve Opholdet i Stockholm er der kun ét Indtryk, som er blevet umiddelbart bevaret i Ernst Ahlgrens Digtning, men det er et, som er at regne blandt vor Litteraturs Mesterværker, *Hr. Tobiasson*, hvor hun har skildret sin egen Stockholmsjul og en Side af sin Personlighed paa en saa individuel Maade, at hun spøgende viste hen til sit „andet Jeg“, Hr. Tobiasson, naar hun vilde forklare Ytringer eller Handlinger af Ernst Ahlgren.

Dersom Ernst Ahlgren havde levet, vilde hun rimeligvis være bleven Byboer for Alvor, og hvilke Indtryk der da fortrinsvis vilde være bleven gjengivne i hendes Digtning, er det nu ikke muligt at vide. I Fremtiden at skrive mer og mer for Theatret, som hun elskede lidenskabelig, var en af de Opgaver, hun talte om at uddanne sig for. Men at hun, paa det Udviklingstrin, hun befandt sig, særlig følte sig som Skildrer af Provinslivet, det er sikkert. Hun betragtede dette som sit egentlige Omraade, fordi hun derfra havde faaet sine stærkeste Indtryk af Menneskelivet i de Aar, Barndommens og Ungdommens, da Indtrykkene ogsaa forme sig skarpest. I denne Henseende som i flere andre — f. Ex. den strænge Arbejdsmoral, den dybe Forstaaelse af alt menneskeligt, den hjertelige Humor og den optimistiske Tro paa Livet — lignede hun George Eliot, med hvis tidligere Udviklingshistorie Ernst Ahlgrens ogsaa har adskillige Ligheder. Men George Eliot fik i rette Tid alt, hvad Ernst Ahlgren maatte savne hele sit Liv. Hvem ved, hvor nær Ernst Ahlgren ellers havde kommet denne Forfatterinde, hvis Bøger hun først lærte at kjende i de sidste Aar